

Slovo jako „postižení“ („vystižení“)

Mluvíme-li o výstižném pojmenování, tedy o slovu, které vystihuje něco, co už není jen součástí slova, je především zřejmé, že máme na mysli nikoli předmětnou stránku onoho slova, nýbrž to, co při jeho vyslovení nebo napsání nemáme prostě „před sebou“ tak, jako „před sebou“ máme ony zvuky nebo značky. Pochopitelně onu „výstižnost“ posuzujeme na základě nejen svého porozumění významu vysloveného (v běžném smyslu), ale také na základě svých zkušeností, dojmů minulých i aktuálních, svého naladění momentálního i takového, na které se jen rozpomínáme, atd. atp. Ale právě tak jako naše zkušenosti, dojmy, nálady se vždycky vztahovaly a vztahují k něčemu, co nejsou ony samy a co není jejich součástí, tak i onu „výstižnost“ posuzujeme rovněž ve vztahu k něčemu, co přesahuje pouhé srovnání s oněmi útvary naší subjektivity, nýbrž vztahuje se dál, přes ně a za ně a co se nějak blíží tomu, čemu se blíží i naše momentální prožívání a porozumění.

(Písek, 060908-2.)